

Облога та штурм

- Друга книга трилогії «Гриша» Лі Бардуґо
- Письменниця, фентезі-романами якої захоплюється Стівен Кінґ
- Адаптація від Netflix

Аліна вже не та залякана дівчинка з Равки, що не могла постояти за себе. Тепер вона — Заклинателька Сонця, могутня воїтелька. Її міць зросла. І за це вона сплатила свою гірку ціну. Проте Темрява продовжує наступ, і Аліна з Малом ледь-ледь випереджають своїх переслідувачів. Тінь Дарклінґа невпинно женеться за дівчиною: темрява рішуче прагне заволодіти надзвичайними силами Аліни та захопити трон Равки. А водночас на шляху Аліни з'являється юний і привабливий корсар, чию справжню особу вона відкриє пізніше, а його роль у її житті виявиться дуже несподіваною...

ЛІ БАРДУГО

ОБЛОГА ТА ШТУРМ

Продовження трилогії «Гриша»

КСД

Продовження трилогії «Гриша»

LEIGH BARDUGO

SIEGE
and
STORM

GRISHA TRILOGY

A NOVEL

ЛІ БАРДУГО

ОБЛОГА ТА ШТУРМ

Продовження трилогії «Гриша»

РОМАН

Переклад з англійської Єлени Даскал

ХАРКІВ
2022!КСД

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2022

ISBN 978-617-12-9551-3 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Перекладено за виданням: Bardugo L. *Siege and Storm : A Novel* / Leigh Bardugo. — New York : Henry Holt and Company, 2013. — 446 p.

Дизайнер обкладинки *Маріанна Пащук*

Фото на обкладинці *Alexander Lipko Photography*

Бардуґо Лі

Б24 Облога та штурм : роман / Лі Бардуґо ; перекл. з англ.
Є. Даскал. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»,
2022. — 368 с.

ISBN 978-617-12-9374-8
ISBN 978-0-8050-9460-2 (англ.)

Аліна вже не та залякана дівчинка з Равки, що не могла постояти за себе. Тепер вона — Заклинателька Сонця, могутня воїтелька. Її міць зросла. І за це вона сплатила свою гірку ціну. Проте темрява продовжує наступ, і Аліна з Малом ледь-ледь випереджають своїх переслідувачів. Тінь Дарклінґа невпинно женеться за дівчиною: темрява рішуче прагне заволодіти надзвичайними силами Аліни та захопити трон Равки. Водночас на шляху Аліни з'являється юний і привабливий корсар, чию справжню особу вона відкриє пізніше, а його роль у її житті виявиться дуже несподіваною...

УДК 821.111(73)

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2022

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2022

Гриша

Солдати Другої армії
Магістри Малої Науки

КОРПУСНІЙЦІ
(Орден Життя і Смерті)
Серцетлумачники
Цілителі

ЕТЕРЦІ
(Орден Кликунів)
Верескуни
Пекельники
Плинороби

МАТЕРЦІ
(Орден Творців)
Твердуни
Алкемі

До

Хлопець і дівчина мріяли про кораблі задовго до того, як побачили Справжнє Море. Це були судна з казок, чарівні кораблі зі щоглами з солодкого ялівцю й вітрилами, що сплетені руками незайманок із золотих ниток. Їхні екіпажі склалися з білих мишок, котрі співали пісень, миючи рожевими хвостиками палубу.

«Ферргадер» не був чарівним кораблем. Це було керчинське товарне судно з набитим просом і мелясою трюмом. Воно тхнуло немитими тілами й сирою цибулею, яка, за віруваннями моряків, мала захистити їх від цинги. А члени екіпажу плювалися, лаялися і грали на випивку в карти.

Хлопця й дівчину годували поточеним довгоносіками хлібом, а каюта, яку їм доводилося ділити ще з двома пасажирами й діжкою солоної тріски, була тісна, як шафа. Та вони не заперечували. Незабаром звикли до щогодинного калатання дзвона, криків чайок і незрозумілої керчинської балачки. Корабель став їхнім королівством, а море — широким ровом, що не підпускав ворогів.

Хлопець при звичаївся до життя на кораблі так само легко, як при звичаювався до всього. Навчився в'язати вузли й напинати вітрила, а щойно загоїлися рани, почав працювати пліч-о-пліч із екіпажем. Забув про черевики й босоніж без страху видирався на такелаж. Моряки захоплювалися його вмінням помічати дельфінів, зграї скатів і яскравих смугастих риб-тигрів, вмінням відчувати місце, де за мить із хвиль вирине могутня шагренева спина кита. Всі запевняли, що зробили б неабиякі статки, якби мали хоч крапельку його везіння.

Дівчина змушувала їх нервуватися.

За три дні після їхнього відплиття капітан попросив її якомога рідше виходити з трюму. Пояснював, що члени екіпажу забобонні, вірять, наче жінка на кораблі збурює погані вітри. Це була правда, однак солдати зраділи б радісній реготунці, котра розповідала б жарти або вчилася грати на сопілці.

А ця дівчина мовчки й нерухомо стояла біля загорожі, міцно вчепившись руками в шалик на шиї, застигла, наче вирізьблена з білого дерева носова фігура. Дівчина кричала вві сні, непокоячи чоловіків, що дрімали на марсі¹.

Тож дівчина гаяла дні, ховаючись у темному череві корабля. Рахувала діжки з мелясою, вивчала капітанові карти. Вночі вона прослизала в притулок хлопцевих обіймів, коли вони разом стояли на палубі, впізнаючи серед безлічі зірок знайомі сузір'я: Мисливця, Вченого, Трьох Синів-дурників, яскраві спиці Розкрученого Колеса, Південний Палац із шістьма вигнутими шпилями.

Вона якомога довше не відпускала його, розповідаючи історії й розпитуючи, бо знала: заснеш, і прийдуть сни. Іноді їй снилися розбиті скіфи з чорними вітрилами й слизькими від крові палубами, людські крики в темряві. Але значно гірші були сни про блідого принца, котрий притиснувся губами до її шиї, поклав руки на її нашийник і викликав яскравий сонячний спалах її сили.

Після снів про нього вона прокидалася від дрижаків — це вібрувало всередині відлуння сили, а шкіра досі здавалася теплою від світла.

Хлопець притискав її міцніше і, заколисуючи, шепотів лагідні слова.

— Це лише нічне жахіття, — заспокоював він. — Сни минуться.

Він не розумів. Сни тепер були єдиним місцем, де дівчина могла використовувати свою силу, тож вона мріяла про них.

***

Того дня, коли «Ферргадер» пристав до берега, хлопець із дівчиною разом стояли біля загорожі, дивлячись, як наближається Новозем'я.

До гавані вони запливли крізь ліс пошарпаних погодою щогл і опущених вітрил. Повсюди стояли лискучі шлюпи й невеличкі джонки з кам'янистих узбереж Шу Хану, броньовані військові кораблі та шхуни для задовольень, огрядні торговельні кліпери й фієрданські китобійні судна. Надутий в'язничний галеон, що вирушав до південних колоній, хизувався банером із червоною смужкою, який повідомляв, що на борту перебувають убивці. Коли вони пропливали повз нього, дівчина готова була заприсягтися, що почула брязкання кайданів.

«Ферргадер» знайшов свій причал. Опустили трап. Портові робітники й матроси, вітаючись, перегукувалися, відв'язували мотузки, готували вантаж.

Хлопець і дівчина окинули поглядом доки, шукаючи в натовпі спалах багряної *кефти* Серцетлумачника або синьої Кликуна, перевіряючи, чи не зблисне на равканській зброї сонячний промінь.

Час прийшов. Хлопець узяв дівчину за руку. Його долоня після численних днів роботи зі шворками була грубою й мозолистою. Коли їхні ноги торкнулися дощатого причалу, здалося, наче земля під ними хвицяє й перекочується.

Матроси розреготалися.

— Фаарвел, фентомен! — кричали вони.

Хлопець із дівчиною рушили вперед, обережно роблячи перші нестійкі кроки до нового світу.

«Прошу, — подумки звернулася дівчина до всіх Святих, котрі могли її почути, — нехай тут ми будемо в безпеці. Дозвольте нам опинитися вдома».

¹ Майданчик на щоглі вітрильного корабля, з якого стежать за горизонтом та управляють вітрилами. (Тут і далі прим. перекл.)

Розділ 1

Ми були в Кофтоні вже два тижні, а я й досі губилася. Містечко лежало в глибині материка, на заході Новозем'я, за багато миль від гавані, де ми пристали до берега. Незабаром ми збиралися рушити далі, заглибитися в дикі хащі на території земені. Можливо, тоді змогли б почуватися в безпеці.

Я звірилася з маленькою власноруч намальованою мапою і повернула в інший бік. Ми з Малом щодня зустрічалися після роботи і поверталися до пансіону разом, але сьогодні я пішла купити щось на вечерю і геть заблукала. У моєму наплічнику лежали пироги з телятиною і капустою, які дуже химерно пахли. Господар крамнички запевняв, що це новоземські делікатеси, та я щось сумнівалася. Байдуже. Останнім часом усе однаково нагадувало на смак золу.

Ми з Малом опинилися в Кофтоні в пошуках роботи, яка б забезпечила нас грошима для дальшої подорожі на захід. Містечко було центром торгівлі *юрдою*, оточене полями невеличких помаранчевих квіточок, які люди жували тоннами. У Равці стимулянт вважався розкішшю, але дехто з моряків «Ферргадера» вживав його, щоб не заснути під час довгих вахт. Чоловіки-земені полюбляли запихати сухі квіточки між губою і яснами, навіть жінки носили їх на зап'ястях у вишитих кисетах. Кожна вітрина, яку я минала дорогою, рекламувала інший сорт: «Яскраволіст», «Присмерк», «Дхока», «Товстуха». Я побачила, як елегантно вдягнута в пишну сукню дівчина нахилилася й виплюнула цівку соку іржавого кольору в латунну плювальницю, встановлену біля входу до крамниці. Мене мало не знудило. Подумалося, що ця звичка земені мені не загрожує.

Зітхнувши з полегшенням, я повернула на головну вулицю міста. Принаймні тепер розуміла, де опинилася. Кофтон досі не здавався мені справжнім містом. Було в ньому щось сире й незакінчене. Вулиці здебільшого не бруковані, й мені весь час здавалося, що будиночки з плоскими дахами й хисткими дерев'яними стінами ось-ось розсиплються. Проте в усіх були скляні вікна. Жінки в місті вдягалися в оксамит і мереживо. Вітрини крамниць хизувалися солодощами й різноманітними прикрасами, а не гвинтівками, ножами та

олов'яними каструлями. Тут навіть жебраки носили черевики. Ось який вигляд мають країни, над якими не тяжіє облога.

Минаючи крамничку з джином, я краєм ока помітила темно-червоний колір. «Корпуснійці!» Миттєво відсахнулася й втиснулася в тінисту місцину між двома будівлями; серце несамовито гупало, а рука вже тяглася до пістоля на стегні.

«Спершу кинджал, — нагадала я собі, витягаючи зброю з рукава. — Намагайся не привертати увагу. Пістолем користуйся лише в безвиході. Силу використовуй лише в крайньому разі». Не вперше я засумувала за зробленими Творцями рукавичками, які довелося залишити в Равці. Вони були підшиті дзеркальцями й дозволяли засліпити суперника в контактному бою — чудова альтернатива розсіканню когось навпіл за допомогою Розтину. Утім, якщо мене помітив Корпуснієць-Серцетлумачник, я, можливо, не матиму вибору. То Дарклінгові улюблені солдати, які можуть без жодного удару зупинити моє серце або розчавити легені.

Я чекала, стиснувши вологими руками руків'я кинджала, а тоді нарешті зважилася зазирнути за ріг. Побачила навантажену діжками бричку. Погонич зупинився, щоб побазікати з жінкою, донька якої нетерпляче витанцьовувала поруч, кружляючи і змахуючи темно-червоною спідничкою.

Просто дівчинка. Жодного Корпуснійця навкруги. Я знову притулилася до стіни будинку і глибоко ковтнула повітря, намагаючись заспокоїтися.

«Так буде не завжди, — переконувала я себе. — Що довше ти будеш на волі, то легше тобі вестиметься».

Одного дня я прокинуся після позбавленої жахіть ночі й безстрашно піду вулицею. А тим часом не забуватиму про свій тоненький кинджал і мріятиму про переконливу вагу гришинської сталі в долонях.

Прокладаючи собі шлях людиною вулицею, я міцніше зав'язала шалик на шії. Це вже перетворилося на нервову звичку. Під тканиною ховався нашійник Морозова, найпотужніший з усіх відомих підсилювачів і єдина прикмета, яка дозволяла ідентифікувати мене. Без нього я була б однією з численних замурзаних і вічно голодних равканських біженців.

Я досі не знала, що робитиму, коли зміниться погода. Влітку мені навряд чи вдасться розгулювати в шарфах і пальтах з високим коміром.

Та, можливо, тоді ми з Малом уже опинимося десь подалі від людних міст і небажаних розпитувань. Уперше після втечі з Равки залишимося самі. Від цієї думки я нервово здригнулася.

Перейшла вулицю, ухиляючись від бричок та коней і продовжуючи вивчати натовп, упевнена, що кожної миті можу побачити, як до мене мчить загін гриш або *опричників*. А може, це будуть шуанські найманці, фієрданські вбивці, солдати равканського короля або навіть самого Дарклінга. На нас могло полювати стільки людей. «Полювати на мене», — подумки виправилася я. Якби не я, Мал був би трекером у лавах Першої армії, а не дезертиром, котрий тікає, рятуючи власне життя.

У думках зринув непроханий спогад: чорняве волосся, очі-щілини, Дарклінг із переможним виразом обличчя випустив на волю силу, що причаїлася в Зморшці. А тоді я вихопила в нього цю перемогу. Новини з легкістю діставалися Новозем'я, та добрих серед них не було. Подейкували, наче Дарклінгові якось вдалося пережити битву в Зморшці, він заліг на дно і збирає поплічників, щоб знову спробувати захопити равканський трон. Мені не хотілося вірити чуткам, та недооцінювати негідника я не могла. Інші балачки були такі ж бентежні: Зморшка буцімто витекла з берегів, змушуючи людей розбігатися на схід і захід; навколо Святої, здатної закликати Сонце, виник новий культ. Думати про це не хотілося. У нас із Малом тепер нове життя. Равка залишилася позаду.

Я пришвидшила крок і незабаром опинилася на площі, де ми щовечора зустрічалися з Малом. Помітила, що хлопець сперся на край фонтана й розмовляє з другом-земені, з яким познайомився, працюючи на складі. Мені не вдавалося пригадати його ім'я. Здається, Джеп? Чи, може, Джеф?

Фонтан живився з чотирьох велетенських цистерн і був радше корисним, ніж гарним: до його місткого резервуара дівчата і прислуга приходили прати білизну. Однак зараз пралі не надто пильнували свою роботу. Всі витріщалися на Мала. Та й складно було не робити цього. Волосся його короткої військової зачіски відросло й почало кучерявитися на потилиці. Сорочка зробилася вологою від бризок і прилипла до бронзової від проведених на морі днів шкіри. Хлопець закинув голову, сміючись із другових слів і, вочевидь, не помічаючи потайки кинутих йому усмішок.

«Він, напевно, так до цього звик, що вже й не помічає», — розгублено подумала я.

Побачивши мене, Мал розплився в усмішці й помахав. Пралі обернулися, щоб подивитися на мене, й недовіжливо презирнулися. Я знала, що саме вони побачили: кощаве дівчисько з тьмяним зліпленим бурульками волоссям, землистими щоками і помаранчевими від пакування *юрди* пальцями; я ніколи не могла похизуватися зовнішністю, а тепер на ній відбилися кілька тижнів стримування сили. Я погано харчувалась і спала, та й нічні жахіття не покращували справ. Усі жіночі обличчя казали одне: що такий хлопець, як Мал, має спільного з отакою дівчиною?

Я виструнчилась і спробувала не зважати на них, коли Мал обійняв мене і міцно притулив до себе.

— Де ти була? — запитав він. — Я вже хвилювався.

— На мене влаштувала засідку зграя розлючених ведмедів, — пробурмотіла я йому в плече.

— Знову заблукала?

— І гадки не маю, про що ти.

— Ти ж пам'ятаєш Джеса, правда? — озвався він, киваючи своєму другові.

— Яко ти йдеться? — ламаною равканською запитав хлопець, простягаючи руку. Вираз обличчя у нього був надзвичайно похмурий.

— Чудово, дякую, — відповіла я на земені.

Він не всміхнувся мені навзаєм, однак лагідно поплескав по руці. Цей Джес однозначно якийсь дивний.

Ми ще трохи побазікали, та я знала, що Мал помітив моє роздратування. Мені не подобалося занадто довго залишатися на вулиці. Попрощавшись, Джес, перш ніж піти геть, знову похмуро глипнув на мене і нахилився, щоб прошепотіти щось Малові на вухо.

— Що він сказав? — поцікавилася я, дивлячись, як хлопець ледаче перетинає площу.

— Гм-м? Ой, нічого. Ти знаєш, що у тебе пилочок у бровах? — Він простягнув руку і лагідно витер мені обличчя.

— А може, я хотіла, щоб він там був?

— Моя помилка.

Щойно ми відійшли від фонтана, одна з праль витягнулася вперед, мало не випадаючи з сукні.

— Якщо колись набриднуть шкіра й кістки, — гукнула вона Малові, — у мене є дещо привабливе.

Я заціпеніла. Мал озирнувся через плече. Повільно зміряв незнайомку з ніг до голови поглядом.

— Ні, — буденним голосом відповів він їй, — немає.

Дівчина зашарілася огидним буряковим рум'янцем, а решта зі свистом і квохтанням взялися бризкати на неї водою. Я спробувала чванливо насупитися, проте втриматись від недоумкуватої усмішки, що розтягла мені рота, було складно.

— Дякую, — пробурмотіла я, коли ми перетнули площу в напрямку пансіону.

— За що?

Я закотила очі.

— За те, що захистив мою честь, ти, дурнику.

Мал зтягнув мене в затінок. На мить я запанікувала, вирішивши, що він помітив якусь халепу, але враз відчула на собі його руки, а губи притиснулися до моїх.

Коли хлопець від мене відірвався, я відчула, як запалали щоки і підкосилися коліна.

— Коротеньке роз'яснення, — сказав він. — Я не надто зацікавлений у тому, щоб захищати твою честь.

— Зрозуміло, — витиснула з себе я, сподіваючись, що мій голос не здається дурнувато захеканим.

— До того ж, — повів далі Мал, — я хочу поцупити кожну хвилинку, перш ніж ми повернемося до Ями.

Ямою він називав наш пансіон. Там було людно, брудно і нам не випадало жодної миті на самоті, проте він був дешевий. Мал, як завжди, нахабно вишкірився і знову потягнув мене до людського потоку на вулиці. Попри виснаження, мої кроки раптом здалися значно легшими. Я досі не звикла до думки, що ми з ним разом. Знову здригнулася. На заході не буде жодних дивних пансіонів і небажаних вторгнень. Пульс на мить пришвидшився — я й сама не зрозуміла, від нервів чи від збудження.

— То що сказав Джес? — знову перепитала я, коли в мозку трохи прояснилося.

— Сказав гарненько піклуватися про тебе.

— І все?

Мал відкашлявся.

— І... сказав, що молитиметься Богові Праці за твоє зцілення від недуги.

— Від чого?

— Можливо, якось я сказав йому, що в тебе є борідка.

Я зашпорталася.

— Перепрошую?

— Ну, мені потрібно було якось пояснити, чому ти завжди чіпляєшся за той шарф.

Я опустила руку. Навіть не помічаючи цього, знову смикала тканину на шиї.

— І ти сказав йому, що в мене є борідка? — недовіжливо прошепотіла я.

— Я мусив щось сказати. До того ж це додало тобі трагічної аури. Гарненька дівчина, велетенський наріст, ну, ти зрозуміла.

Я боляче штурхнула його в плече.

— Ой! У деяких країнах борідки вважають надзвичайно стильними.

— А кастрати їм теж подобаються? Із цим я можу допомогти.

— Яка ти кровожерлива!

— Моя борідка робить мене примхливою.

Мал розреготався, проте я помітила, що він весь час торкається рукою пістоля. Яма розташовувалася в найнеприємнішому районі Кофтона, а ми носили з собою чимало монет — зароблену платню, з якою збиралися розпочати нове життя. Ще кілька днів, і грошей вистачить, щоб залишити Кофтон позаду — разом із галасом, брудним від пилку повітрям і постійним страхом. У місці, де нікого не цікавить, що відбувається з Равкою, де рідко зустрінеш гришу і де ніхто ніколи не чув про Заклинательку Сонця, ми будемо в безпеці. «І де Заклинателька Сонця нікому не потрібна». Від цієї думки в мене зіпсувався настрій, але останнім часом вона дедалі частіше поверталася до мене. На що я можу згодитися в цій чужій країні? Мал умів полювати, прокладати курс, поратися зі зброєю. Єдине, що мені гарно вдавалося, — бути гришею. Я сумувала за закликанням світла і щодня слабшала та почувалася хворою, якщо не користувалася своєю силою. У мене паморочилося в голові навіть поруч із Малом, вага наплічника здавалася непідйомною. Я зробилася такою хворобливою й незграбною, що ледве змогла зберегти роботу, пакуючи юрду на

одній з ферм. Заробляла копійки, але наполягала, що працюватиму і намагатимуся допомогти. Знову почувалася так само, як у дитинстві: спритний Мал і нікудишня Аліна.

Я відіграла цю думку. Можливо, я більше не Заклинателька Сонця, але й не сумна дівчинка. І знайду спосіб, аби на щось згодитися.

Побачивши наш пансіон, я не відчула особливого піднесення. Він був двоповерховий і аж просився, щоб його пофарбували. Реклама у вікні різними мовами пропонувала гарячу ванну й ліжка без кліщів. Оцінивши їхні ванну і ліжка, я знала, що реклама бреше, хоч як її перекладай. Утім, коли Мал був поруч, усе здавалося не таким аж поганим.

Ми піднялися на похилений ганок і ввійшли до шинку, що займав мало не весь перший поверх будинку. Після галасливої запилюженої вулиці всередині було прохолодно і тихо. О цій порі за вкритими віспинами столами зазвичай сиділо кілька робітників, пропиваючи зароблене за день, але сьогодні, окрім зажуреного господаря за шинквасом, нікого не було. Він був мігрантом із Керчу, й мені чомусь здавалося, що равканців чолові'яга не долюблює. А може, він просто вважав нас злодіями. Два тижні тому ми з'явилися тут брудні й загорнуті в лахміття, без жодного багажу і грошей, щоб заплатити комірне; єдине, що в нас було, — золота шпилька для волосся, і господар, мабуть, вирішив, що ми її вкрали. Утім, це не завадило йому здати нам вузеньке ліжка в кімнаті, яку ми ділили з шістьма іншими мешканцями.

Коли ми підійшли до шинкваса, він гупнув на стійку ключ від кімнати і посунув його до нас, не чекаючи, щоб ми озвалися. До ключа був причеплений вирізьблений шматочок курячої кістки. Чергова пікантна деталь.

Красномовними керчинськими словами, вивченими на борту «Ферргадера», Мал замовив карафку гарячої води, щоб помитися.

— Плати зверху, — буркнув господар.

Це був огрядний лисуватий чоловік з помаранчевими плямами від жування *юрди* на зубах. Я помітила, що він пітніє. Попри те, що днина була не надто тепла, чоловікова верхня губа вкрилася крапельками поту.

Попрямувавши до сходів на протилежному боці безлюдного шинку, я озирнулася на нього. Він продовжував дивитися на нас,

примруживши схожі на намистинки очиці і склавши руки на грудях. Було в його вигляді щось таке, від чого в мене ще дужче напнулися нерви.

Біля сходів я на мить зупинилася.

— Ми цьому типові не надто подобаємося, — повідомила я Малові.

Хлопець уже підіймався сходами.

— Ні, а от наші грошенята йому неабияк до смаку. Утім, за кілька днів ми заберемося звідси.

Я відмахнулася він нервових думок. Сьогодні цілий день я якась боязка.

— Гаразд, — буркнула, підіймаючись назирці за Малом. — Та про всяк випадок, аби бути готовою, як сказати керчинською «ти засранець»?

— *Єр вен азель.*

— Серйозно?

Мал розреготався.

— Моряки найперше вчать тебе лайки.

Другий поверх пансіону був у значно гіршому стані, ніж приміщення внизу. Килим вицвілий і потертий, а у тьмяних коридорах смерділо капустою і тютюном. Всі двері до кімнат були зачинені, й, проходячи повз, ми не почули жодного звуку. Тиша була моторошною. Можливо, всі роз'їхалися кудись на цілий день. Світло лилося з єдиного вкритого кіптявою віконця в кінці коридору. Поки Мал порався з ключем, я кинула погляд крізь заляпану шибку на брички й карети, що гуркотіли внизу. На протилежному боці вулиці під балконом стояв якийсь чоловік і витріщався на пансіон. Він весь час смикав комір і рукави, наче одяг був новий і не дуже зручно сидів. Його погляд на мить зустрівся з моїм і рвучко смикнувся в інший бік.

Мене несподівано накрило хвилею страху.

— Мале, — прошепотіла я, тягнучись до нього.

Та було вже занадто пізно. Двері розчахнулися.

— Ні! — зойкнула я. Викинула вперед руки, і коридор залив водоспад сліпучого сяйва. А тоді мене схопили чийсь грубі лапи, заламавши руки за спину. Хай як я борсалася і копалася, мене однаково затягнули до кімнати.

— Полегше, — озвався десь у кутку крижаний голос. — Мені неприємна думка, що доведеться так рано випатрати твого друга.

Здавалося, час уповільнився. Я бачила обшарпану кімнату з низькою стелею, потрісканий умивальник на побитому столику, в миршавому сонячному промінчику кружляла пилюка, до Малового горла притискалося гостре лезо ножа. Хлопець, який тримав його, вишкірився знайомою презирливою посмішкою. *Іван*. У кімнаті були й інші чоловіки та жінки. Усі були в обтислих пальтах і бриджах новоземських крамарів або робітників, але я впізнала кілька облич, знайомих із часів у лавах Другої армії. Вони були гришами. Позаду них, загорнувшись у темряву, на хисткому кріслі, немов на троні, величаво влаштувався Дарклінг.

На мить усе в кімнаті змовкло й застигло. Я чула, як дихає Мал, як шурхають ноги. Чула, як десь на вулиці з кимось привітався чоловічий голос. Мій погляд немов прикипів до Дарклінгових рук — його довгі білі пальці спокійно влаштувалися на бильцях крісла. З'явилася дурнувата думка, що я ніколи раніше не бачила його в звичайному одязі.

Раптом на мене навалилася реальність. Невже ось так усе закінчиться? Без бою? Ніхто навіть не встигне вистрілити чи підвищити голос? Від люті й розчарування з моїх грудей вирвався схлип.

— Заберіть у неї пістоль і перевірте, чи немає іншої зброї, — м'яко наказав Дарклінг.

Я відчула, як від мого стегна відірвали руку, що заспокійливо притискала до нього, і з піхов на зап'ясті витягли кинджал.

— Я збираюся наказати їм відпустити тебе, — продовжив чоловік, коли мене обшукали, — з єдиною умовою: якщо ти хоча б рукою поворухнеш, Іван прикінчить трекера. Покажи, що ти мене зрозуміла.

Я заціпеніло кивнула.

Дарклінг підняв палець, і чоловіки відпустили мене. Я мало не впала долілиць, а тоді застигла в центрі кімнати зі стиснутими в кулаки руками.

Моя сила дозволяла мені розітнути Дарклінга навпіл. Дозволяла розчавити весь цей клятий будинок. Але Іван негайно перерізав би Малові горлянку.

— Як ти нас знайшов? — прохрипіла я.

— Ви залишили дуже коштовний слід, — озвався чоловік і ледаче кинув щось на стіл.

Я впізнала одну з золотих шпильок, які багато тижнів тому вплела мені у волосся Женя. Ми заплатили ними за рейс Справжнім Морем, за бричку до Кофтона і за жалюгідне, не зовсім позбавлене кліщів ліжко.

Дарклінг підвівся, і повітря в кімнаті аж затріщало від дивної тривоги. Здавалося, гриші вичікувальню затамували подих. Я відчула, що вони перелякані, й насторожилася. Дарклінгові посіпаки завжди ставилися до нього з обожнюванням і повагою, але це було щось новеньке. Навіть в Івана вираз був дещо хворобливий.

Чоловік вийшов на світло, і я побачила на його обличчі ледь помітну сіточку рубців. Їх зцілив хтось із Корпуснійців, проте сліди залишилися. Отже, волькри залишили на ньому свій знак. «Добре», — з дріб'язковим задоволенням подумала я. Втішало це не надто, та принаймні Дарклінг більше не такий досконалий, як раніше.

Він зупинився, розглядаючи мене.

— Як тобі подобається життя під прикриттям, Аліно? Вигляд у тебе кепський.

— У тебе теж, — озвалася я.

Річ була не лише у рубцях. Він носив утому, наче елегантний плащ, та вона все ж була. Під очима залягли тіні, а вилиці видавалися гострішими.

— Це невисока ціна, — кинув чоловік, скрививши губи в напівпосмішці.

У мене мороз пішов поза шкірою. «Ціна за що?»

Дарклінг витягнув руку, й мені знадобилася вся сила волі, щоб не відсахнутися. Та він лише стиснув край мого шарфа. Легенько смикнув, і груба вовна зіслизнула, звільнивши шию і впавши на землю.

— Бачу, ти знову намагаєшся здаватися меншою за свою справжню сутність. Фальш тобі не пасує.

Мені зробилося ніяково. Хіба я не розмірковувала про це кілька хвилин тому?

— Дякую за турботу, — пробурмотіла я.

Він торкнувся пальцями мого нашійника.

— Він не лише твій, а й мій, Аліно.

Я відбила його руку, і гриші знервовано зашепотілися.

— Тоді тобі не слід було вдягати його мені на шию, — кинула я. — Чого тобі треба?

Звичайно, я це й так уже знала. Йому потрібно було все: Равка, цілий світ, могутність Зморшки. Байдуже, що саме він відповість, я просто хотіла, щоб він продовжував розмовляти. Знала, що ця мить колись прийде, і приготувалася до неї. Я не збиралася дозволити йому знову мною заволодіти. Глипнула на Мала, сподіваючись, що він зрозумів мої наміри.

— Я хочу подякувати тобі, — сказав Дарклінг.

А от цього я не очікувала.

— Подякувати мені?

— За отриманий від тебе дар.

Мій погляд майнув до рубців на його блідій щоці.

— Ні, — ледь помітно всміхнувся чоловік, — не за це. Але вони теж є гарним нагадуванням.

— Про що? — перепитала я, не в змозі стримати власної допитливості.

Його очі нагадували сірий кремінь.

— Про те, що будь-якому чоловікові можна задурити голову. Ні, Аліно, дар, отриманий від тебе, значно величніший.

Дарклінг відвернувся. Я знову глипнула на Мала.

— На відміну від тебе, — продовжив чоловік, — я знаю, що таке вдячність, і хочу висловити її.

Він здійняв руки. Кімнату поглинула темрява.

— Вперед! — крикнула я.

Мал штурхнув ліктем Івана. Тієї ж миті я скинула руки, і, засліплюючи людей навколо нас, спалахнуло сяйво. Сфокусувавши свою силу, я стиснула світло до тоненького промінчика. Мета в мене була одна. Я не збиралася дозволити Дарклінгу стояти посеред кімнати. Втупилася поглядом у збурену темряву, намагаючись роздивитися свою мішень. Та щось було не так.

Мені вже безліч разів випадало бачити, як Дарклінг користується своєю силою. Але тепер усе було інакше. Тіні закручувалися і смикалися навколо кинутого мною світла, пришвидшуючись, аж доки не перетворилися на щільну хмару, що стрекотіла й дзижчала, наче зграя голодних комах. Я відштовхнула їх своєю силою, однак вони лише переплелися й підповзли ближче.

Мал уже стояв поруч зі мною. Йому якось вдалося вирватися з-під Іванового ножа.

— Тримайся поблизу, — кинула я йому.

Краще випробувати долю і зробити дірку в підлозі, ніж просто стояти з опущеними руками. Я зосередилася й відчула, як усередині вібує сила Розтину. Підняла руку... аж тут із темряви щось виступило.

«Це якийсь трюк, — подумала яка, коли та штука посунула на нас. — Це точно якась ілюзія».

Переді мною з'явилося відлите з тіні створіння з порожнім, позбавленим рис обличчям. Здавалося, наче його тіло тремтить, розпливається і знову збирається до купи: руки, ноги, видовжені кисті зі слабким натяком на пазурі, широка спина, прикрашена крилами, які, розправляючись, звивалися і тріпотіли, наче чорнильна пляма. Воно чимось нагадувало волькру, але мало подоби людини. І не боялося світла. Не боялося мене.

«Це якась хитрість, — наполягав мій переляканий мозок. — Це неможливо». Це порушувало всі відомі мені закони гришинської сили. Ми не можемо створювати матерію. Не можемо створювати життя. Однак створіння сунуло на нас, і Дарклінгові гриші притискалися до стін із непідробним жахом. Ось що так несамовито лякало їх.

Опанувавши страх, я по-новому зосередила силу. Змахнула руками, створивши яскраву безжальну дугу. Світло розітнуло створіння. На мить мені здалося, що воно просто продовжить рухатися. А тоді істота відкрилася брижами, засяяла, наче освітлена блискавкою хмара, й розпалася на шматки. Та щойно я відчула полегшення, як Дарклінг змахнув рукою, насилаючи на мене нове чудовисько, за яким сунуло ще одне і ще.

— Це мій дар, отриманий від тебе, — пояснив Дарклінг. — Дар, здобутий у Зморшці.

Його обличчя аж засяяло від сили і якоїсь химерної радості. Утім, я помітила й напругу. Те, що він робив, вимагало зусиль.

Ми з Малом позадкували до дверей, переслідувані дивними створіннями. Аж раптом одне з них кинулося вперед із приголомшливою швидкістю. Мал вихопив ніж. Створіння пригальмувало, злегка заколивалось, а тоді схопило хлопця й відкинуло вбік, наче ляльку. І це не була ілюзія.

— Мале! — крикнула я.

Хльоснула рукою — і потвора згоріла до пня, однак уже за кілька секунд на мене кинулося наступне чудовисько. Воно схопило мене, і я здригнулася від огиди. Здавалося, наче моїми руками поповзла тисяча комах.

Коли потвора відірвала мене від землі, я побачила, як несамовито помилялася. У неї *таки* був рот, — покручена дірка розтяглася, демонструючи кілька рядів зубів. І коли та штука глибоко вп'ялася мені в плече, я відчула кожний з них.

Біль не був схожий ні на що з того, що мені доводилося відчувати. Він відбився всередині, стократ посилюючись, роздираючи мене на шматки і вишкрябуючи до кісток. Я почула, як десь віддалік Мал гукає моє ім'я. Почула власний вереск.

Створіння відпустило мене. Я впала на підлогу незграбною купою. Лежачи на спині, відчувала, як усередині продовжують вібрувати нескінченні хвилі. Я бачила вкриті дощовими плямами стелю, потвору, що нависла наді мною, і Малове бліде обличчя, коли він уклякнув поруч. Бачила, як ворущаться, промовляючи моє ім'я, губи, але не чула його. Я вже відпливала.

Останнім, що я почула, був Дарклінгів голос — чіткий, наче той чоловік лежав поруч зі мною й притискався губами до мого вуха, шепочучи те, що могла почути тільки я:

— Дякую.

Розділ 2

Знову темрява. У мене всередині щось вирує. Я тягнуся до світла, та воно недосяжне.

— Пий.

Розтуляю очі. Погляд фокусується на насупленому Івановому обличчі.

— Давай ти, — буркає він комусь.

Потім наді мною нахилиється Женя; вона ще гарніша, ніж завжди, хай навіть у заляпаній червоній кефті. Невже я сплю?

Дівчина притискає щось до моїх губ.

— Пий, Аліно.

Я намагаюся відштовхнути горнятко, але не можу поворушити руками. Ніс мені чимось затискають, примушують відкрити рота. У горло потрапляє щось схоже на юшку. Я закашлююся й відплювуюся.

— Де я? — намагаюся запитати.

Інший голос, холодний і чистий, наказує:

— Опустіть її назад.

***

Я у запряженій поні бричці, повертаюся з Аною Куєю з села. Її кістлявий лікоть штурхає мене під ребра, поки ми трясемося дорогою, що приведе нас додому, до Керамзіна. Мал сидить навпроти, сміється й тицяє пальцем в усе побачене.

Ми вилазимо на останній пагорб, маленький товстенький поні плентається вгору, змахуючи кошлатою гривною. Дорогою минаємо чоловіка й жінку, що йдуть узбіччям. Він насвистує, розмахуючи в такт мелодії ціпком. Жінка тягнеться поруч, опустивши голову, до спини в неї прив'язаний соляний блок.

— Вони дуже бідні? — питаю я Ану.

— Не такі бідні, як решта.

— То чому не куплять віслючка?

— Йому не потрібен віслюк, — кидає Ана Куя. — У нього є дружина.

— Я збираюся побратися з Аліною, — повідомляє Мал.

Бричка проїжджає повз подорожніх. Чоловік знімає капелюха й весело вітається.

Мал радісно кричить щось у відповідь, усміхається й махає, мало не падаючи з місця.

Я озирваюся через плече, витягнувши шию, щоб подивитися на жінку, котра ледве суне за своїм чоловіком. Насправді вона ще геть дівчинка, та очі в неї старі й утомлені.

Ана Куя все помічає.

— Ось що стається з сільськими дівчатами, котрим не пощастило скористатися герцоговою добротою. Саме тому будь вдячна і щовечора молися за нього.

***

Брязкають кайдани.

Женине стурбоване обличчя.

— Небезпечно продовжувати робити з нею це.

— Не вчи мене, як виконувати мою роботу, — кидає Іван.

У затінку стоїть вбраний у чорне Дарклінг. Поруч ритмічно шумить море. Мене мов блискавкою протинає розуміння: ми на кораблі.

Будь ласка, нехай це буде сном.

***

Я знову на дорозі до Керамзіна, дивлюся на згорблену спину поні, який важко суне вгору пагорбом. Озираючись, бачу, що у дівчини з важезлезним бруском солі моє обличчя. Поруч зі мною сидить Батхра.

— Віл відчуває ярмо на шиї, — каже вона, — та чи відчуває пташка вагу власних крил?

Очі в неї чорні, як смола. Будь вдячною, кажуть вони. Будь вдячною. Стара хльоскає віжками.

***

— Пий.

Знову юшка. Я більше не противлюся. Не хочу знову захлинутися. Відкинулася назад, опустила повіки, відпливаючи кудись удалину без жодного бажання боротися.

Рука на моїй щоці.

— Мале, — вдалося прохрипіти мені.

Рука відсмикнулася.

Нічого.

***

— Прокидайся. — Цього разу я не впізнала голос. — Витягніть її звідти.

Мої повіки розчахнулися. Невже я досі сплю? Наді мною схилився хлопець — руде волосся, зламаний ніс. Нагадав хитромудрого лиса з казок Ани Куї, достатньо кмітливого, аби вибратися з капкана, але не настільки, аби помітити, що не уникне другого. Поруч із ним стоїть інший хлопець, справжній велетень, один з найвищих людей, яких мені доводилося бачити. Його золотаві очі мерехтять, як у шуанця.

— Аліно, — каже лис.

Звідки він знає моє ім'я? Двері відчиняються, і я бачу чергове незнайоме обличчя — це дівчина з коротким чорнявим волоссям і такими ж золотавими, як у велетня, очима.

— Ідуть, — повідомляє вона.

Лис лається.

— Опустити її назад. — Велетень наближається до мене.

Все знову поглинає темрява.

— Ні, прошу...

Занадто пізно. Темрява вже проковтнула мене.

***

Я дівчина, котра плентається вгору пагорбом. Черевики хлюпають у багнюці, а спина болить від тягаря солі. Подумавши, що більше не зможу ступити жодного кроку, відчуваю: моє тіло відірвалося від землі. Соляний брусок зіслизнув зі спини, і я бачу, як він розколюється на шматки. Підіймаюся дедалі вище. Бачу внизу запряжену поні бричку і трьох пасажирів, які дивляться на мене, приголомшено роззявивши роти. Бачу, як моя тінь пропливає ними, пропливає дорогою і голими зимовими полями — темний силует дівчинки, що піднялася в небо, розправивши крила.

***

Першим, у реальності чого я не сумнівалася, стало похитування корабля: такелаж поскрипував, вода хлюпалася об корпус. Коли я спробувала перевернутися, плече розітнув різкий біль. Негайно прокинулася, задихнулася і рвучко сіла, очі розчахнулися, серце несамовито зайшлося. Мене накрило хвилиною нудоти, і довелося кілька разів кліпнути, розганяючи зірочки, що попливли перед очима. Я була

в крихітній каюті, лежала на вузькій койці. В ілюмінатор яскраво світило сонце.

На краєчку мого ліжка сиділа Женя. Отже, вона мені не наснилась. А може, сниться просто зараз? Я спробувала розігнати туман у свідомості, винагородивши себе черговим нападом нудоти. Неприємний запах у повітрі не допомагав заспокоїти шлунок. Я змусила себе глибоко й уривчасто вдихнути.

Женя була в червоній *кефті*, вигаптуваній синім, — такої комбінації мені не траплялося бачити в жодного іншого гриші. Одяг був брудний і потертий, проте волосся спадало ідеально гладенькими кучерями, й дівчина здавалася чарівнішою за будь-яку королеву. Вона піднесла до моїх губ бляшане горнятко:

— Пий.

— Що це? — сторожко запитала я.

— Звичайна вода.

Я спробувала взяти горнятко з її рук і зрозуміла, що мої зап'ястя закували в кайдани. Незграбно підняла руки. У води був металевий присмак, але я потерпала від спраги. Сьорбнула, закашлялась і жадібно випила все до дна.

— Повільно, — порадила дівчина, відкидаючи волосся з мого обличчя, — інакше тебе знудить.

— Як довго? — поцікавилася я, кинувши погляд на Івана, котрий спостерігав за мною, притулившись до одвірка. — Як довго я була не при тямі?

— Понад тиждень, — відповіла Женя.

— Тиждень?

Мене охопив переляк. Тиждень Іван уповільнював моє серце, не дозволяючи опритомніти.

Я звелася на ноги, і в голову вдарила кров. Якби Женя не підхопила мене, я б упала. Силою волі відігнала запаморочення, висмикнулася з її рук, потупотіла до ілюмінатора й визирнула крізь круглу каламутну шибку. Нічого.

Нічого, крім синього моря. Жодної гавані. Жодного берега. Новозем'я давно залишилося позаду. Я відчула, як на очах набрякли сльози.

— Де Мал? — запитала я.

Коли ніхто не відповів, обернулася.

— Де Мал? — рішуче звернулася я до Івана.

— Дарклінг хоче тебе бачити, — відповів він. — Тобі вистачить сил, щоб дійти, чи понести тебе?

— Дай їй хвилинку, — втрутилася Женя. — Нехай поїсть, хоча б обличчя вмиє.

— Ні. Відведи мене до нього.

Дівчина насупилася.

— Зі мною все гаразд, — наполягала я.

Насправді ж почувалася слабкою, млявою і переляканою. Але не збиралася знову лягати на те ліжко і потребувала відповідей, а не їжі.

Вийшовши з каюти, ми наштовхнулися на стіну смороду — не звичайного корабельного запаху трюмної води, риби і брудних тіл, який я пам'ятала з нашої мандрівки на борту «Ферргадера», а чогось значно гіршого.

Я мало не виблювала і міцно стиснула рота. Несподівано зраділа, що нічого не їла.

— Що це?

— Кров, кістки, топлена ворвань, — пояснив Іван.

Ми на борту китобійного судна.

— Звикнеш, — заспокоїв він мене.

— Це *ти* звикнеш, — заперечила Женя, наморщивши носика.

Вони відвели мене до люка, що вів на горішню палубу. Іван піднявся драбиною, а я поспіхом видряпалася за ним, мріючи якомога швидше вибратися з темних нутроців корабля і того жахливого смороду. Підійматися драбиною з закутими руками складно, й Іванові швидко ввірвався терпець. Коли залишилося кілька останніх східців, він витяг мене, схопивши за зап'ястя. Я зробила кілька великих ковтків свіжого повітря й закліпала, звикаючи до яскравого світла.

Китобійне судно мчало під усіма вітрилами — його підганяли трое Верескунів-гриш, що стояли під щоглами, здійнявши руки; їхні сині *кефти* розвівалися навколо ніг. Етерці — Орден Кликунів. Ще кілька місяців тому я була б однією з них.

Екіпаж корабля був у грубо тканому одязі і здебільшого босоніж, щоб краще триматися на слизькій палубі. Без форми, зауважила я. Отже, це не військові, і жодних кольорових прапорів я теж не побачила.

Решту Дарклінгових гриш легко було впізнати серед екіпажу, не лише завдяки яскравим *кефтам*, а й тому, що вони ледаче підпирали загорожі, витріщалися на море або базікали, поки матроси працювали. Я навіть побачила Творця у багряній *кефті*, котрий читав щось, спершись на скручену бухтою мотузку.

Коли ми минали два велетенські чавунні баки, встановлені на палубі, я чітко відчула сморід, який унизу здавався таким нестерпним.

— Це казани для топлення китового жиру, — пояснила Женя. — У них виготовляють олію. На цьому рейсі ними не користувалися, та сморід ніколи не вивітрюється.

Гриші й члени екіпажу оберталися й витріщалися на нас, поки ми йшли палубою. Проходячи під бізань-щоглою, я поглянула вгору й побачила високо над нами хлопця і дівчину зі свого сну. Вони висіли на мотузках, наче дві хижі пташки, й спостерігали за нами однаковими золотавими очима. Отже, вони мені не наснилися. Вони справді були в моїй каюті.

Іван відвів мене на ніс корабля, де на нас уже чекав Дарклінг. Він стояв спиною до нас, розглядаючи бушприт, що простягнувся аж до синього небокраю; його чорна *кефта* майоріла, мов чорнильна військова хоругва.

Уклонившись, Женя з Іваном залишили нас наодинці.

— Де Мал? — прохрипіла я; горло так і залишилося скрипучим.

Дарклінг не обернувся, лише похитав головою й зауважив:

— Принаймні ти передбачувана.

— Перепрошую, що набридаю. Де він?

— Звідки ти знаєш, що він досі живий?

Мій шлунок зав'язався вузлом.

— Тому що знаю тебе, — відповіла я впевненіше, ніж почувалася.

— А якби він помер? Ти б кинулася в море?

— Тільки з тобою разом. Де він?

— Озирнися.

Я розвернулася. Крізь хитросплетіння мотузок і такелажу побачила на протилежному кінці палуби Мала. Він був затиснутий між вартовими Корпуснійцями, але прикипів поглядом до мене. Дивився, чекаючи, поки я розвернуся. Я зробила крок йому назустріч. Але Дарклінг схопив мене за руку.

— Ані руш, — наказав він.

— Дозволь мені поговорити з ним, — попросила я, ненавидячи розпач, що пролунав у голосі.

— У жодному разі. У вас двох є погана звичка поводитись як ідіоти й називати це героїзмом.

Дарклінг підняв руку, і Малові вартові потягли хлопця геть.

— Аліно, — крикнув він і загарчав, коли вартовий щосили зацідив йому по обличчю.

— Мале! — вигукнула я, а вартові, незважаючи на борсання, потягнули його в трюм. — Мале!

Я вирвалася з Дарклінгових лабет, подих мені перехопило від гніву.

— Якщо ти зробиш йому боляче...

— Я не збираюся робити йому боляче, — заспокоїв мене чоловік. — Принаймні поки він може стати мені в пригоді.

— Я не хочу, аби його травмували.

— Поки що він у безпеці, Аліно. Але не випробовуй мене. Якщо один з вас зробить хоч крок убік, другий страждатиме. Йому я сказав так само.

Я заплющила очі, намагаючись стримати лють і безнадію, що здійсмалися всередині. Ми повернулися туди, звідки почали. Я коротко кивнула.

Дарклінг знову похитав головою.

— Із вами двома так просто — варто вколоти його, і ти сплинеш кров'ю.

— І ти цього не можеш збагнути, чи не так?

Витягнувши руку, чоловік доторкнувся до нашійника Морозова, зачепивши пальцями мою шию. Навіть цього легенького доторку вистачило, щоб між нами встановився зв'язок, і я завібрувала від сили, наче дзвін, у якийсь щосили вдарили.

— Я розумію достатньо, — м'яко озвався він.

— Я хочу бачити його, — вдалося мені витиснути з себе. — Щодня. Хочу знати, що він у безпеці.

— Авжеж. Я не жорстокий, Аліно. Просто обачний.

Я мало не розреготалася.

— Саме тому дозволив своєму чудовиську вкусити мене?

— Не тому, — заперечив він, спокійно дивлячись на мене. Потім ковзнув поглядом до мого плеча. — Болить?

— Ні, — збрехала я.

Дарклінгові губи скривилися в ледь помітній усмішці.

— Незабаром стане легше, — пообіцяв він. — Але рана ніколи не зцілиться повністю. Навіть із допомогою гриш.

— Ці створіння...

— Нічєвої.

Зроблені з нічого. Я здригнулася, пригадавши, стрімке клацання, із яким вони рухалися, роззявлені дірки їхніх ротів. Плече запульсувало.

— Що це таке?

Його губи скривилися. Сліди від рубців на Дарклінговому обличчі були ледь помітні, наче примарна мапа. Один простягнувся прямісінько під правим оком. Чоловік мало не втратив його. Дарклінг погладив мою щоку рукою й озвався з ніжністю в голосі:

— Вони — це лише початок, — прошепотів він.

Там він мене і залишив, на носі корабля, з живою згадкою про дотик його пальців на шкірі й затуманеною від питань головою.

Перш ніж мені вдалося з ними розібратися, поруч з'явився Іван і знову потягнув мене уздовж палуби.

— Пригальмуй, — пожалілася я, та він лише сильніше смикнув мене за рукав.

Я втратила рівновагу і полетіла вперед. Коліна боляче вдарились об палубу, й мені ледве вдалося витягнути закуті кайданами руки, щоб пом'якшити падіння. Скалка вп'ялася в плоть, і я зморщилася від болю.

— Ворушися, — наказав Іван.

Я з зусиллям піднялася на коліна. Хлопець кóпнув мене носакон свого черевика, коліна підкосились, і я знову приземлилася на палубу з гучним гуркотом.

— Я сказав *ворушися*.

Аж раптом мене схопила велетенська рука і обережно поставила на ноги. Обернувшись, я здивовано побачила велетня і чорняву дівчину.

— З тобою все гаразд? — запитала вона.

— Не ваше діло, — розлючено кинув Іван.

— Вона Штурмгондова бранка, — відповіла дівчина. — І ставитися до неї слід відповідно.

Штурмгонд. Им'я здавалося знайомим. То, виходить, це його корабель? І його екіпаж? На «Ферргадері» люди базікали про нього. Це

був равканський корсар і контрабандист, котрий зажив сумної слави, подолавши фієрданську блокаду, й заробив статки, нападаючи на ворожі кораблі. Але він не плавав під прапором з подвійним орлом.

— Вона *Дарклінгова* бранка, — заперечив Іван, — і зрадниця.

— Можливо, на суші, — огризнулася дівчина.

Іван буркнув шуанською щось, чого я не зрозуміла. Велетень лише засміявся.

— Ти розмовляєш шуанською, як турист, — покепкував він.

— І ми не слухатимемося твоїх наказів жодною мовою, — додала дівчина.

Іван похмуро вишкірився.

— Не слухатиметеся. — Він змахнув рукою, і дівчина, схопившись за груди, впала на одне коліно.

Я й оком не встигла змигнути, як у велетня в руці з'явилося небезпечно вигнуте лезо і хлопець кинувся на Івана. Той ледаче змахнув другою рукою, і велетень скривився. Однак кроку не вповільнив.

— Дай їм спокій, — запротестувала я, безпомічно смикаючи кайдани.

Закликати світло я б могла і зі зв'язаними руками, а от сфокусувати його не вдалося б.

Іван на мене не зважав. Його долоня стиснулася в кулак. Велетень застиг на місці, випустивши меч із рук. Хлопцеве чоло вкрилося потом, а гриша продовжував витискати з суперника життя.

— Пропоную не перетинати межі, *є жо*, — дорікнув Іван.

— Ти вбиваєш його! — зойкнула я, запанікувавши. Штурхнула хлопця плечем, намагаючись збити з ніг.

Саме цієї миті щось гучно двічі клацнуло.

Іван застиг, його зверхня посмішка миттю випарувалася. Позаду нього стояв високий хлопець приблизно мого віку — руде волосся, поламаний ніс. Хитромудрий лис.

У руці в нього був зведений вгору пістоль, що притискався дулом до Іванової шиї.

— Я гостинний господар, кровопускачу. Та в кожному домі — свої правила.

«Господар». Отже, це, певно, Штурмгонд. Хоча зовні надто молодий як на капітана.

Іван опустив руки.

Велетень втягнув повітря. Дівчина, продовжуючи притискати до грудей руку, підвелася з колін. Обидвоє важко дихали, а їхні погляди палали ненавистю.

— Який милий хлопчина, — звернувся до Івана Штурмгонд. — А тепер я відведу бранку до її покоїв, а ти можеш забиратися і зайнятися... тим, чим зазвичай займаєшся, коли всі навколо працюють.

Іван похмуро зиркнув на нього.

— Не думаю...

— Безумовно. То навіщо намагатися?

Гриша залився розлюченим рум'янцем.

— Ти не...

Штурмгонд нахилився ближче, веселі нотки зникли з його голосу, а безтурботний вираз обличчя змінився різким, наче меч.

— Мене не цікавить, хто ти такий на суші. На цьому кораблі ти просто баласт. Ну або я можу викинути тебе за борт, і тоді станеш наживкою для акул. Акули мені подобаються. Готувати їх непросто, та хоч якесь різноманіття в раціоні. Пам'ятай про це наступного разу, коли зберешся погрожувати комусь на цьому кораблі. — Хлопець відступив, знову прибравши веселого вигляду. — А тепер біжи, наживко для акул. Поспішай до свого господаря.

— Штурмгонде, я цього не забуду, — кинув Іван.

Хлопець закотив очі.

— Цього мені й треба.

Серцетлумачник розвернувся на каблуках і, голосно тупаючи, рушив геть.

Штурмгонд заховав зброю і гречно всміхнувся.

— Дивина та й годі, як швидко корабель починає здаватися занадто людним, еге ж? — Витягнувши руку, він по черзі поплескав велетня й дівчину по плечу. — Ви гарно впоралися, — тихо похвалив він.

Та їхня увага досі була прикута до Івана. Дівчина стискала кулаки.

— Проблеми мені не потрібні, — попередив їх капітан. — Зрозуміло?

Перезирнувшись, вони неохоче кивнули.

— Гарзд, — озвався Штурмгонд. — Повертайтеся до роботи. Я відведу її в трюм.

Хлопець із дівчиною знову кивнули. А тоді, на мій подив, обидвоє вклонилися мені, перш ніж піти.

— Вони родичі? — поцікавилася я, дивлячись їм услід.

— Близнюки, — відповів хлопець. — Толя і Тамара.

— А ви Штурмгонд?

— Якщо видасться гарна днина, — погодився він.

Вбраний хлопець був у шкіряні бриджі з прив'язаними до стегон пістолями й сюртук кольору морської хвилі з крикливими золотими гудзиками та широченними манжетами. Такий одяг пасував до бальної зали чи оперної сцени, а не до палуби корабля.

— А що пірат робить на китобійному судні? — запитала я.

— Корсар, — виправив він мене. — Я володію кількома кораблями. Дарклінгові знадобилося китобійне судно, тож я знайшов його.

— Хочете сказати, вкрали?

— Роздобув.

— Ви були в моїй каюті.

— Чимало жінок бачать мене у снах, — легковажно відмахнувся він, ведучи мене палубою.

— Я бачила вас, прокинувшись, — не вгавала я. — Мені потрібно...

Хлопець зупинив мене, змахнувши долонею:

— Не марнуй повітря, красуне.

— Але ви навіть не знаєте, що саме я хотіла сказати.

— Хотіла попросити захистити тебе, сказати, що потребуєш моєї допомоги, що не можеш заплатити мені, але в тебе чесне серце... стандартні балачки.

Я кліпнула. Саме це я і збиралася зробити.

— Але...

— Ти лише змарнуєш повітря, змарнуєш час, змарнуєш гарну днину, — повів далі Штурмгонд. — Мені не подобається, коли до бранців погано ставляться, але решта мене не цікавить.

— Ви...

Хлопець похитав головою.

— А ще я славлюся цілковитою глухотою до жалісливих історій. Тож якщо ти не збираєшся розповісти мені про пса, який уміє говорити, не хочу навіть слухати. Збираєшся?

— Збираюся що?

— Розповідати про пса, який уміє говорити?

— Ні, — кинула я. — Збираюся розповісти про майбутнє королівства і всіх його мешканців.

— Шкода, — зітхнув хлопець і, взявши мене за руку, повів до люка на кормі.

— Я гадала, ви працюєте на Равку, — розлютилася я.

— Я працюю на того, у кого товстіший гаманець.

— І готові за кілька копійок продати Дарклінгові свою країну?

— Ні, за добрі гроші, — заперечив Штурмгонд. — Запевняю тебе, я не продешевлю. — Він змахнув рукою в бік люка. — Тільки після вас.

З його допомогою я знову дісталася до своєї каюти, де вже чекали вартові-гриші, готові замкнути двері. Капітан уклонився мені й пішов, не прохопившись більше жодним словом.

Я сіла на ліжко й підперла голову руками. Штурмгонд може вдавати з себе дурника скільки йому заманеться. Я знала, що він був у мої каюті, а отже, на це була причина. А може, я хапалася за соломинку надії.

Коли Женя принесла мені тацю з вечерею, я лежала, скрутившись калачиком, обличчям до стіни.

— Тобі слід поїсти, — взялася вмовляти вона.

— Дай мені спокій.

— Якщо супитимешся, з'являться зморшки.

— Ага, а якщо брехатимеш, на носі прищ вискочить, — гірко кинула я.

Женя засміялася, ввійшла і поставила тацю. Підійшовши до ілюмінатора, глипнула на своє відображення у склі.

— Мабуть, мені слід перефарбуватися в блондинку, — замислилася вона. — Червоний колір Корпуснійців анітрохи не гармоніює з моїм волоссям.

Я озирнулася через плече.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ